

Sagsøgeren gør i form af en ulovlighedsindsigelse gældende, at afgørelse 97/803/EF eller i hvert fald de artikler i afgørelsen, hvorved importen af sukker med OLT-oprindelse begrænses, er i strid med fællesskabsretten. Argumenterne til støtte herfor er de samme som dem, der er fremført i sag T-43/98.

Ligeledes i form af en ulovlighedsindsigelse gør sagsøgeren gældende, at forordning (EF) nr. 2553/97 er uforenelig med fællesskabsretten:

- 1) Da afgørelse 97/803/EF er ulovlig, er også den forordning, der er udstedt med hjemmel heri, ulovlig.
- 2) Der er ikke gyldig hjemmel for kravet om en importlicens.
- 3) Selv om det antages, at der i (den afledte) fællesskabsret er hjemmel for kravet om en importlicens for import af OLT-sukker, er et sådant krav i strid med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 132, jf. artikel 30.
- 4) De omhandlede licenser er EUR-1-certifikater, og udstedelsen heraf henhører alene under OLT-myndighedernes kompetence, hvorfor Fællesskabet ikke kan begrænse denne kompetence.
- 5) De yderligere krav, Kommissionen har stillet, udgør yderligere hindringer.
- 6) Forordning (EF) nr. 2553/97 er uforenelig med WTO-overenskomsten og de aftaler, der er indgået i forbindelse hermed.

Endelig træder forordningen først i kraft pr. 1. januar 1998, og den kunne derfor efter sagsøgerens opfattelse ikke være hjemmel for beslutningen.

(¹) EFT L 349 af 19.12.1997, s. 26.

Sag anlagt den 10. marts 1998 af De Europæiske Kommuner og Regioners Råd (CEMR) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-46/98)

(98/C 151/22)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1998 anlagt sag mod Kommissionen for

De Europæiske Fællesskaber af De Europæiske Kommuner og Regioners Råd, Paris, ved advokat Daniel M. Tomasevic, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Zeyen, 56—58, rue Charles Martel.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som indeholdt i debetnotaen 97009405F vedrørende ECOS-projekt nr. 91/00/29003, i henhold til hvilken Kommissionen nægter at betale CEMR et beløb på 204 446 ECU og kræver, at CEMR betaler et beløb på 363 336 ECU, annulleres;

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, som er en sammenslutning bestående af 37 nationale foreninger af lokale og regionale myndigheder i 28 europæiske lande, anfægter den beslutning, hvorved Kommissionen nægter at dække visse udgifter i forbindelse med et projekt, som er iværksat inden for rammerne af programmet European City Cooperation System (ECOS). Sagsøgeren gør i den forbindelse gældende, at sammenslutningen siden begyndelsen af 90'erne har været tilknyttet forvaltningen af dette program, som blev iværksat af Kommissionens GD XVI, og hvis formål er at fremme et samarbejde mellem de lokale myndigheder i Den Europæiske Union og i Central- og Østeuropa.

For så vidt angår de faktiske omstændigheder i sagen, har sagsøgeren anført, at der oprindelig i henhold til ECOS-programmet blev truffet en beslutning om ydelse af fællesskabstilskud til sagsøgeren, som blev meddelt den 10. december 1991, og at Kommissionen efterfølgende selv besluttede at yde et yderligere tilskud. Det anføres, at sagsøgeren den 19. april 1996 modtog en telefax fra sagsøgte, hvori Kommissionen skulle have givet udtryk for sin tilslutning til den endelige rapport. Imidlertid anføres det, at sagsøgte umiddelbart efter denne korrespondance skulle have givet udtryk for en holdningsændring i forhold til projektet, hvilket førte til den anfægtede beslutning.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt sin begrundelsespligt, eftersom den ikke har forholdt sig til nogen af sagsøgerens argumenter i sagen, og særligt til en skrivelse i forlængelse af et møde den 24. september 1997. Kommissionen hævdes således at have undladt at begrunde, hvorfor visse bevisdokumenter ikke skulle være tilstrækkelige, selvom Kommissionen selv skulle have anmodet om at få tilsendt disse.

Sagsøgeren bebrejder endvidere Kommissionen for at have overtrådt vilkårene i beslutningerne om tilkendelse af tilskud samt princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet. I denne forbindelse anfører sagsøgeren, at sagsøgte, i en beslutning truffet næsten to år efter afleveringen af finansberetningen, har opgivet sin klare stillingtagen af 19. april 1996, og at der således er tale om et holdningsskift i forhold til tidligere anvisninger, hvortil kommer, at der mangler præcise retningslinjer for de tilskudsberettigede udgifter og vedrørende den procedure, der skal følges med henblik på at opnå forhåndsbekræftelse på, om der kan ydes tilskud til en udgift eller ej. Sagsøgeren har i særdeleshed hæftet sig ved det forhold, at der er rejst tvivl om dens egenskab af netværk. I denne forbindelse anføres det, at CEMR tidligere har forvaltet en del projekter sammen med Kommissionen, og at CEMR altid har fremhævet bidraget fra sit netværk, som sagsøgte har kunnet støtte sig til med henblik på at sikre projektets gennemførelse. Endvidere hævder sagsøgeren, at Kommissionen ikke har overholdt vilkårene i beslutningerne om ydelse af tilskud for så vidt angår bestemte poster og bestemte satser for samfinansiering.

Endvidere viser Kommissionens adfærd, bestående i at fremsende modstridende skrivelser med meget korte mellemrum og uden at give nogen forklaring herpå, selvom den ved gentagne lejligheder er blevet anmodet herom, at Kommissionens arbejdsgange har åbenbare mangler, som er uforenelige med princippet om god forvaltning.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at Kommissionen har overtrådt proportionalitetsprincippet ved at udtale, at udgifterne til dækning af personale- og administrationsomkostningerne ikke kan tages i betragtning, eftersom der for de pågældende poster ikke findes en særlig forvaltningsstruktur i ECOS-projektet. Det er sagsøgerens opfattelse, at Kommissionens stillingtagen vil medføre en mangedobling af omkostningerne, som vil kunne fordeles gennem de lokale myndigheders netværk.

Afslutningsvis gør sagsøgeren gældende, at der foreligger en overtrædelse af princippet om ligebehandling til skade for sagsøgeren.

Sag anlagt den 13. marts 1998 af Acciai Speciali Terni SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-47/98)

(98/C 151/23)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 13. marts 1998 anlagt sag mod Kommissionen for

De Europæiske Fællesskaber af Acciai Speciali Terni SpA, ved advokat Luca G. Radicati di Brozolo, Milano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmidt, 7, Val Ste Croix.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 21. januar 1998 vedrørende en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/35.814 — Ekstra-legering) annulleres.
- Subsidiært annulleres beslutningen for så vidt angår bestemmelserne om, a) at sagsøgeren skal betale en bøde (artikel 2), og b) at sagsøgeren skal bringe overtrædelsen til ophør.
- Endnu mere subsidiært nedsættes den bøde, der er blevet pålagt AST.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den i nærværende sag anfægtede beslutning er den samme som den i sag T-45/98, Krupp Thyssen Stainless mod Kommissionen, omhandlede beslutning. Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der er blevet fremført i nævnte sag. Sagsøgeren, der er en italiensk producent af rustfrit stål, har til støtte for sine påstande gjort gældende, at EKSF-traktaten og flere bestemmelser og grundlæggende principper for dens gennemførelse er tilsidesat, samt at der foreligger myndighedsmisbrug og tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Det fremhæves herved, at den anfægtede beslutning ikke indeholder nogen klar afgrænsning af den overtrædelse, der faktisk tilregnes virksomhederne. Sagsøgte har i så henseende givet en fejlagtig og usammenhængende fremstilling og vurdering af de faktiske forhold og en ulogisk argumentation uden den fornødne sammenhæng.

Med hensyn til pålæggelsen af en bøde, gør sagsøgeren gældende, at betingelserne herfor ikke har været opfyldt. I øvrigt er de principper, der skal anvendes ved fastlæggelsen af bødens størrelse, herunder proportionalitetsprincippet, ikke blevet overholdt.

Sagsøgeren gør med sin tredje søgsmålsgrund gældende, at pålægget i den anfægtede beslutnings artikel 4 om at bringe overtrædelsen til ophør ikke har nogen genstand, er af ubestemt karakter og savner hjemmel.